

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 372/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. C., N., zastúpenej advokátkou Mgr. E. S., N. vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 395/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2010 doručená sťažnosť A. C. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 395/2007. Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 9. augusta 2010.

Sťažovateľka sťažnosť odôvodnila tým, že krajský súd v jej právnej veci bol od podania odvolania (12. jún 2007) proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 16 C/51/2006 z 28. mája 2007, ktorým bola zamietnutá jej žaloba *„na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe“*, až do rozhodnutia vo veci samej (30. marec 2010) takmer tri roky nečinný, čím bola v stave právnej neistoty, pretože *„právna neistota je odstránená až právoplatným rozhodnutím súdu“*.

Rozhodnutie krajského súdu jej bolo doručené prostredníctvom jej právnej zástupkyne až 19. mája 2010.

Sťažovateľka podala na krajskom súde sťažnosť na zbytočné prieskumy 5. mája 2009, na ktorú jej odpovedal podpredseda krajského súdu podaním z 20. mája 2009.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 395/2007 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 €, ako aj náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 395/2007.

Z argumentácie sťažovateľky uvedenej v sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv malo dôjsť nečinnosťou krajského súdu pri rozhodovaní o jej odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu.

Ústavný súd zistil, že vec napadla na krajský súd 14. septembra 2007 a po podaní sťažnosti na zbytočné prieskumy v konaní v máji 2009 krajský súd rozhodol rozsudkom 30. marca 2010, ktorý bol právnej zástupkyňi sťažovateľky doručený 19. mája 2010.

Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená faxom 19. júla 2010 a poštou až 26. júla 2010 (na poštovú prepravu bola podaná 22. júla 2010).

Z obsahu sťažnosti teda jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie označeného základného práva sťažovateľky krajským súdom už netrvalo. Ústavný súd vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prieráhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť nemal ústavný súd dôvod spochybňovať, bol základom na záver, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne II. ÚS 268/08, III. ÚS 111/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2010